

UZASADNIENIE

A. Z. (1) został oskarżony o to, że: I. W okresie od 04 marca 2017 roku do 05 marca 2017 roku w Ł. przy ulicy (...), woj. (...) wspólnie

i w porozumieniu z innym mężczyzną na terenie firmy Serwis i (...), przełamując kabłąki klódek i odcinając drzwi myjki dywaników samochodowych z ich wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 400 zł, a swoim działaniem dokonał zniszczenia dwóch wrzutników przy automatach myjni samoobsługowej, zniszczenia drzwiczek z elektroniką automatu odkurzacza powodując łączne straty w wysokości 14.670 zł na szkodę A. C., - tj. o czyn z art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

II. W dniu 08 marca 2017 roku w J. przy ulicy (...), woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z innym mężczyzną na terenie Stacji Paliw (...), podważając drzwi włamał się do automatu odkurzającego, z którego zabrał w celu przywłaszczenia żetony

do automatu w nieustalonej ilości powodując łączne straty w wysokości 5 000 zł na szkodę PKN (...), - tj. o czyn z art. 279§1 kk;

III. W dniu 06 marca 2017 roku w Z. przy ulicy (...), woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z innym mężczyzną na terenie myjni bezdotykowej, podważając drzwiczki urządzenia rozmieniarki oraz dozownika płynu do spryskiwaczy z ich wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 720 zł, a swoim działaniem dokonał uszkodzenia rozmieniarki oraz automatu z płynem powodując łączne straty w wysokości 4 720 zł na szkodę S. T. - tj. o czyn z art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

IV. W okresie od 16 marca 2017 roku do 17 marca 2017 roku w Ł. przy ulicy (...), woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z innym mężczyzną, po uprzednim podważeniu drzwi automatu wrzutowego samoobsługowej myjni samochodowej na terenie stacji paliw (...), z jej wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 778 zł powodując straty na szkodę firmy (...) W. W. - tj. o czyn z art. 279§1 kk

V. W dniu 19 marca 2017 roku w Ł. przy ul. (...), woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z innym mężczyzną po uprzednim wyłamaniu drzwiczek odkurzacza i rozgięciu drzwi rozmieniarki banknotów, z ich wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia dwie kasetki wartości 600 zł z pieniędzmi w kwocie 2.250 zł, a swoim działaniem dokonał zniszczenia drzwiczek zewnętrznych i wewnętrznych wraz z zamkami w rozmieniarce, zniszczenia dwóch wkładek, dwóch klódek w drzwiach zewnętrznych oraz dwóch klódek zabezpieczających kasetkę w odkurzaczu powodując łączne straty w wysokości 3.350zł na szkodę Firma (...) T. K., - tj. o czyn z art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

VI. W dniu 15 marca 2017 roku w Ł. przy ul. (...), woj. (...), usiłował dokonać ~ kradzieży z włamaniem do automatu myjki samochodowej i odkurzacza, lecz z nieustalonych przyczyn zamiaru nie osiągnął powodując straty w wysokości 100 zł na szkodę firmy (...) - tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk

P. R. (1) został oskarżony o to, że: I. W okresie od 04 marca 2017 roku do 05 marca 2017 roku w Ł. przy ulicy (...), woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z innym mężczyzną na terenie firmy Serwis i (...), przełamując kabłąki klódek i odcinając drzwi myjki dywaników samochodowych z ich wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 400 zł, a swoim działaniem dokonał zniszczenia dwóch wrzutników przy automatach myjni samoobsługowej, zniszczenia drzwiczek z elektroniką automatu odkurzacza powodując łączne straty w wysokości 14.670 zł na szkodę A. C., - tj. o czyn z art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

II. W dniu 08 marca 2017 roku w J. przy ulicy (...), woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z innym mężczyzną na terenie Stacji Paliw (...), podważając drzwi włamał się do automatu odkurzającego, z którego zabrał w celu przywłaszczenia żetony do automatu w nieustalonej ilości powodując łączne straty w wysokości 5 000 zł na szkodę PKN (...) - tj. o czyn z art. 279§1 kk;

III. W dniu 06 marca 2017 roku w Z. przy ulicy (...), woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z innym mężczyzną na terenie myjni bezdotykowej, podważając drzwiczki urządzenia rozmieniarki oraz dozownika płynu do spryskiwaczy z ich wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 720zł, a swoim działaniem dokonał uszkodzenia rozmieniarki oraz automatu z płynem powodując łączne straty w wysokości 4 720 zł na szkodę S. J. - tj. o czyn z art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

IV. W okresie od 16 marca 2017 roku do 17 marca 2017 roku w Ł. przy ulicy (...), woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z innym mężczyzną, po uprzednim podważeniu drzwi automatu wrzutowego samoobsługowej myjni samochodowej na terenie stacji paliw (...), z jej wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 778 zł powodując straty na szkodę firmy (...) W. W. - tj. o czyn z art. 279§1 kk

V. W dniu 19 marca 2017 roku w Ł. przy ul. (...), woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z innym mężczyzną po uprzednim wyłamaniu drzwiczek odkurzacza i rozgięciu drzwi rozmieniarki banknotów, z ich wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia dwie kasetki wartości 600 zł z pieniędzmi w kwocie 2.250 zł, a swoim działaniem dokonał zniszczenia drzwiczek zewnętrznych i wewnętrznych wraz zamkami w rozmieniarence, zniszczenia dwóch wkładek, dwóch kłódek w drzwiach zewnętrznych oraz dwóch kłódek zabezpieczających kasetkę w odkurzaczu powodując łączne straty w wysokości 3.350 zł na szkodę Firma (...) T. K., - tj. o czyn z art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2018 r. w sprawie II K 482/17 Sąd Rejonowy w Łomży w II Wydziale Karnym oskarżonego A. Z. (1) uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt I, III i V z tym, że przyjmuje, iż czyny z pkt I, III i V stanowią ciąg przestępstw o jakim mowa w art. 91§1kk i za każdy z tych czynów na podstawie art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał go, zaś na podstawie art. 279§1 kk w zw. z art.11§3 k.k. w zw. z art. 91§1kk wymierzył mu karę 1/jeden / rok i 6 /sześć/ miesięcy pozbawienia wolności;

Oskarżonego A. Z. (1) uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt II, IV i VI z tym, że przyjął, iż pokrzywdzonym w zakresie zarzutu z pkt VI jest firma (...) w Ł. i przyjmuje, że czyny z pkt II, IV i VI stanowią ciąg przestępstw o jakim mowa w art. 91§1kk i za każdy z tych czynów na podstawie art. 279§1 kk skazał go, zaś na podstawie art. 279§1 kk w zw. z art. 91§1kk wymierzył mu karę 1/jeden / rok i 3/trzy/ miesiące pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 91§ 2 kk, art. 86§1 kk połączył oskarżonemu A. Z. (1) orzeczone w pkt. I /pierwszym/ i II/drugim/ kary jednostkowe i orzekł karę łączną 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności;

Oskarżonego P. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt I, III i V z tym, że przyjmuje, iż czyny z pkt I, III i V stanowią ciąg przestępstw o jakim mowa w art. 91§1kk i za każdy z tych czynów na podstawie art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał go, zaś na podstawie art. 279§1 kk w zw. z art.11§3 k.k. w zw. z art. 91§1kk wymierzył mu karę 1/jeden / rok i 6 /sześć/ miesięcy pozbawienia wolności ;

Oskarżonego P. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt II, IV z tym, że przyjął, iż czyny z pkt II, IV stanowią ciąg przestępstw o jakim mowa w art. 91§1kk i za każdy z tych czynów na podstawie art. 279§1 kk skazał go, zaś na podstawie art. 279§1 kk w zw. z art. 91§1kk wymierzył mu karę 1/jednego / roku pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 91§ 2 kk, art. 86§1 kk połączył oskarżonemu P. R. (1) orzeczone w pkt. IV /czwartym/ i V /piątym / kary jednostkowe i orzekł karę łączną karę 1/jeden / rok i 6 /sześć/ miesięcy pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 46§1kk zasądził od oskarżonych A. Z. (1) i P. R. (1) solidarnie na rzecz pokrzywdzonego A. C. kwotę 18.250 zł. /osiemnaście tysięcy dwieście pięćdziesiąt złotych/ złotych tytułem naprawienia szkody w całości;

Na podstawie art. 46§1kk zasądził od oskarżonych A. Z. (1) i P. R. (1) solidarnie na rzecz S. J. kwotę 4.720 zł. /cztery tysiące siedemset dwadzieścia złotych/ tytułem naprawienia szkody w całości;

Na podstawie art. 63§1 i 5kk zaliczył oskarżonemu P. R. (1) na poczet orzeczonej w pkt VI /szóstym/ kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania od dnia 08.03.2017 r., godz. 11:10 do dnia 08.03.2017 r., godz. 12:00 i od dnia 20.03.2017 r. godz. 07:20 do 21.03.2017 r., godz. 14:20 przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 63§1 i 5 kk zaliczył oskarżonemu A. Z. (1) na poczet orzeczonej w pkt III /trzecim/ kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania od dnia 20.03.2017r godz. 07:20 do 21.03.2017 r., godz. 14:55 przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

Zwolnił oskarżonych od opłaty i pozostałych kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją oskarżyciel publiczny oraz obrońca oskarżonego A. Z. (1).

Na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. oskarżyciel publiczny zaskarżył wyrok co do P. R. (1) w części co do kary, na niekorzyść oskarżonego

Na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzucił mu: obrazę prawa materialnego art. 91 § 1 kk, polegającą na zaniechaniu uznania, iż wszystkie zarzucane oskarżonemu P. R. (1) czyny z pkt I, II, III, IV i V stanowią 1 ciąg przestępstw, o jakim mowa w art. 91 § 1 kk podczas, gdy zachodziły ku temu przesłanki, gdyż zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregośkolwiek z nich, i w przypadku każdego z nich podstawę wymiaru kary stanowi ten sam przepis tj. art. 279 § 1 kk, i niezasadne przyjęcie, że czyny z pkt I, III i V stanowią jeden ciąg przestępstw, a czyny z pkt II i IV stanowią kolejny ciąg przestępstw.

Na zasadzie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oskarżyciel publiczny wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie, że czyny przypisane oskarżonemu P. R. (1) w pkt I-V tworzą ciąg przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 kk i wymierzenie mu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. powyższy wyrok w stosunku do oskarżonego A. Z. (1) zaskarżył w całości jego obrońca

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) naruszenie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia, poprzez uznanie, iż wina oskarżonego A. Z. (1) została udowodniona, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza, aby oskarżony popełnił zarzucane jemu czyny, albowiem:

a) wyjaśnienia współoskarżonego P. R. (1) są całkowicie niewiarygodne, gdyż są niespójne, nieściśle, pochodzą od osoby wielokrotnie karanej, uzależnionej od narkotyków i alkoholu, która odmówiła odpowiedzi na pytania obrońcy A. Z., co uniemożliwiło weryfikację wyjaśnień P. R. na rozprawie, a nadto wyjaśnienia jego nie zostały potwierdzone żadnym innym wiarygodnym dowodem,

2) błąd w ustaleniach faktycznych (błąd dowolności), mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że A. Z. (1) popełnił zarzucane jemu czyny, który to błąd jest skutkiem:

a) niesłusznego dania wiary całości wyjaśnieniom współoskarżonego P. R. (1), który wyjaśniając pierwotnie nawet nie wspominał o udziale w popełnianiu przestępstw innej osoby, w tym A. Z. (1) i z wyjaśnień tych jednoznacznie wynika, że P. R. (1) popełniając przestępstwa działał jednoosobowo, dokładnie wskazując gdzie znalazł narzędzia użyte do włamań, natomiast wyjaśniając później, tj. twierdził zupełnie odmiennie i sprzecznie, tj. że rzekomo we wszystkich włamaniach uczestniczył A. Z.,

że miał stać na czatach, a do włamania miano użyć łomu będącego własnością A. Z., podczas gdy żaden dowód nie potwierdza wiarygodności wyjaśnień P. R. pomawiających A. Z.. Dodatkowo wyjaśnienia P. R. są sprzeczne z bilingami

połączeń między współoskarżonymi: P. R. wyjaśnił, że mieli kontaktować się po każdym włamaniu, podczas gdy w godzinach nocnych w dniach 15 marca 2017r., w nocy z 16/17 marca 2017r. oraz 19 marca 2017 r. brak jest połączeń telefonicznych między współoskarżonymi, co przeczy wyjaśnieniom P. R..

b) niesłusznej odmowy dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego A. Z. (1), podczas gdy ten oskarżony nie przyznał się do winy, złożył wyjaśnienia w postępowaniu w sposób spójny, konkretny i rzeczowy, utrzymując je stale i konsekwentnie w toku całego postępowania podając, że nigdy nie uczestniczył w żadnych włamaniach z udziałem P. R., podając że nie wie dlaczego P. R. go pomawia, jednocześnie wskazując, że P. R. był negatywnie do niego nastawiony, czego dowodem było m.in. dokonanie kradzieży na szkodę A. Z., a nadto fakt negatywnego nastawienia P. R. do A. Z. potwierdził świadek D. C..

2) na wypadek nie uwzględnienia zarzutów z pkt. 1) i 2), na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. zarzucił wyrokowi zapadłemu w stosunku do oskarżonego A. Z. (1) rażącą niewspółmierność kary, poprzez wymierzenie oskarżonemu kary dwóch lat pozbawienia wolności, podczas gdy oskarżony jest osobą niekaraną i zachodzi wobec niego podstawa do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej, zatem w razie uznania winy ewentualna kara winna być karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. Z. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie, w razie nie uwzględnienia wniosku z pkt. 1), wniósł o zmianę orzeczenia co do kary wymierzonej oskarżonemu A. Z. (1), poprzez wymierzenie jemu kary łącznej jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego A. Z. (1) okazała się częściowo zasadna i skutkowałą złagodzeniem orzeczonej wobec tego oskarżonego kary łącznej do 1 (jednego) roku i 6 (miesiący) pozbawienia wolności natomiast apelację oskarżyciela publicznego uznano za zasadną i uchylono tym samym pkt IV , V i VI wyroku, a uznając oskarżonego P. R. (1) za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt I,II, III, IV i V Sąd przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk i za każdy z tych czynów skazał go, zaś na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji obrońcy oskarżonego A. Z. (1) – jako najdalej idącej wskazać należy, że sąd odwoławczy nie dopatrył się zaistnienia podniesionej obrazę przepisów postępowania tj. art. 410 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k. jak też błędu w ustaleniach faktycznych. Zgromadzony w sprawie materiał dowody wbrew oczekiwaniom skarżącego obrońcy potwierdza popełnienie przez A. Z. (1) zarzuconych mu czynów.

Ocena wiarygodności wyjaśnień drugiego oskarżonego P. R. (1) dokonana przez obrońcę A. Z. (1) oraz argumentacja użyta na jej poparcie jest nietrafna i niezgodna z zasadami rzetelnego procesu karnego. Przede wszystkim z całą stanowczością podkreślić należy, że prawdę może podawać w procesie każdy człowiek, w każdym stadium postępowania, bo w ocenie dowodów nie to jest istotne, kto podaje informacje, ale czy podaje on informacje prawdziwe. Każdy człowiek zasługuje na wiarę, dopóki nie ujawnią się powody, by mu wiary odmówić, bo normalną postawą w zachowaniu ludzi jest udzielanie informacji zgodnych z prawdą, a kłamstwo jest odstępstwem od tej normy wymagającym odpowiedniej motywacji, która winna zostać zdemaskowana na etapie postępowania sądowego, co w konsekwencji powinno zdyskredytować zeznania (wyjaśnienia) takiego świadka (oskarżonego) (vide - postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 czerwca 2006 r., AKz 190/06). Ważna jest tymczasem treść tych zeznań w konfrontacji z innymi dowodami, zwłaszcza, że wiarygodność dowodu z zeznań świadka (z wyjaśnień oskarżonego) powinna być między innymi oceniana zarówno w kontekście całokształtu relacjonowanych przezeń okoliczności, jak i na tle innych dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.05.1978, V KR 78/78, (...), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.08.1978 r. OSNKW 1978/11/133). Tym samym powoływanie się przez skarżącego na to, że „pochodzą od osoby wielokrotnie karanej, uzależnionej od narkotyków i alkoholu” nie mogło ich zdyskwalifikować, w sytuacji gdy znalazły

one potwierdzenie w pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie. Przyczyną ich skutecznego podważenia nie mogło być również skorzystanie przez P. R. (1) z przysługującego mu uprawnienia wynikającego z art. 175 k.p.k.. Oskarżony w ramach przysługującego mu prawa do obrony może odmówić złożenia wyjaśnień, czy też skorzystać z prawa do odmowy udzielenia odpowiedzi na pytania, bez podania tego przyczyny. Oskarżonego nie można zmusić do składania wyjaśnień i udzielania odpowiedzi na pytania, a skorzystanie z tego prawa nie może dla niego rodzić negatywnych skutków procesowych, ale też nie może być tak, że poczytuje się to na korzyść współoskarżonego, uprzednio pomówionego. To sąd w ramach tych dowodów, którymi dysponuje winien rozstrzygnąć, czy pozwalają one na uznanie wyjaśnień oskarżonego za wiarygodne, czy nie (por. wyrok S.A. w Katowicach z 31 lipca 2008 r., II AKA 198/08, LEX nr 4650062).

Sąd rejonowy wykorzystał wszelkie możliwości dowodowe by należycie zweryfikować wyjaśnienia P. R. (1), a następnie kompletnie zebrany materiał dowodowy poddał należytej ocenie. Stosownie do treści art. 7 k.p.k. ustosunkował się do wszystkich okoliczności mogących budzić jakiegokolwiek wątpliwości. Wywód logiczny sądu I instancji jest przekonujący i znajduje odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Podstawę ustaleń faktycznych nie stanowił jak twierdzi skarżący jedynie dowód z wyjaśnień P. R. (1). Jak wynika bowiem z akt sprawy były to również inne dowody enumeratywnie wymienione na str. 2 i 3 uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Zgodzić należy się jedynie z tym, że brak było bezpośrednich świadków, którzy widzieliby A. Z. (1) na miejscu zdarzenia. Nie mniej jednak wynika to z roli jaką pełnił we włamaniach ten oskarżony. Sam natomiast fakt podwożenia drugiego oskarżonego i czekania na niego w umówionym miejscu świadczących o sprawstwie potwierdził sam A. Z. (1).

W dochodzeniu do prawdy obiektywnej sąd może posługiwać się nie tylko dowodami bezpośrednimi, ale również prawidłowym logicznie rozumowaniem wspieranym przesłankami natury empirycznej. Pozwala to sądowi na uznanie za dowód logicznie poprawnej koncepcji myślowej, której wnioski (informacje) swoją konsekwencją eliminują inne, chociaż nie muszą całkowicie wyłączać rozumowania odmiennego. Sąd ma prawo oprzeć swoje rozstrzygnięcie na tego rodzaju dowodach pośrednich, jeżeli racjonalnie uznał je za czyniące zadość postulatowi dochodzenia do prawdy obiektywnej i wyprowadził z nich wnioski odpowiadające zasadom logicznego rozumowania, z jednoczesnym respektowaniem zasady in dubio pro reo. Dodać do tego poglądu trzeba zaaprobowane przez judykaturę i piśmiennictwo zapatrywanie, iż udowodnienie nie musi oznaczać, że dane ustalenie musi zawsze wynikać bezpośrednio z konkretnych dowodów. Może ono wypływać także z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli stanowi ona oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, że dana okoliczność faktyczna istotnie wystąpiła (zob. tak m.in. SN w wyroku z 4 października 1973 r., III KR 243/73, OSNKW 2/1974, poz. 33 i aprob. M. Cieślak, Głosa, OSPiKA 9/1974; zob. też J. Nelken, Głosa, NP 1/1974, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30.10.2014 r. sygn. akt II AKA 188/14).

Nie jest niczym nadzwyczajnym w ocenie sądu oraz nie mogło podważyć wiarygodności wyjaśnień P. R. (1) to, że przesłuchiwany po raz pierwszy nie wskazał innych osób uczestniczących w popełnieniu czynów karalnych. Jak wynika z wyjaśnień chociażby samego A. Z. (1) mężczyźni znali się „od około 4 może 5 lat i łączyła i bardzo dobra znajomość koleżeńska, wspólnie jeździli na ryby, pili alkohol, jeździli samochodem”, a zdarzało się również, że P. R. (1) nocował u niego (k.185). Tym samym P. R. (1) mógł nie chcieć, aby jego kolega był również pociągnięty do odpowiedzialności. To dociekliwa postawa organów ścigania doprowadziła do udzielenia kolejnych informacji o przebiegu inkryminowanych zdarzeń. Niezgodne z istniejącym stanem rzeczy jest twierdzenie obrońcy, że wyjaśnienia P. R. (1) są sprzeczne

z bilingami połączeń. Dokładne bowiem zweryfikowanie analizy kryminalnej dokonanej przez wydział Organizacyjno – Sądowy D. ds. Informatyzacji i (...) Prokuratury Okręgowej prowadzi do wniosku, że wyjaśnienia P. R. (1) są wiarygodne. Świadczą o tym bowiem zarówno godziny wykonywanych połączeń, jak też logowanie się aparatów telefonicznych obu oskarżonych w tym samym czasie w tych samych stacjach przekaźnikowych (...), w okolicach gdzie dochodziło do włamań (k.243-247).

Wiarygodności wyjaśnień P. R. (1) nie podważa również treść opinii sądowo – psychiatrycznej sporządzonej w innej sprawie prowadzonej przez prokuraturę o sygn. 1. Ds. 126.18. Jak wypowiedział się w tym względzie Sąd Najwyższy,

a zapatrywanie które sąd odwoławczy w pełni podziela poddanie oskarżonego badaniom psychiatrycznym w innej sprawie nie tworzy, samo przez się, uzasadnionych wątpliwości co do stanu jego poczytalności odnośnie do innego czynu, a tym samym nie przesądza potrzeby dopuszczenia dowodu z opinii biegłych psychiatrów i poddania go - tylko z tego względu - kolejnym badaniom psychiatrycznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2012 r. III KK 176/11, opubl. OSNKW 2012/4/38). Stawianie sądowi pierwszej instancji zarzutu nie podjęcia decyzji o przeprowadzeniu badań psychiatrycznych oskarżonego (str. 5 apelacji) w sytuacji, gdy nie tylko nie powziął on w zakresie poczytalności oskarżonego uzasadnionych wątpliwości, lecz również, gdy - w świetle materiału dowodowego zgromadzone w toku postępowania - nie miał podstaw do ich powzięcia, uznać należy za nieuprawnione.

W ocenie sądu odwoławczego sąd pierwszej instancji zasadnie również odmówił wiary wyjaśnieniom A. Z. (1) w zakresie zanegowanego przez niego udziału w zarzuconych mu przestępczych działaniach. Zgodzić należy się jedynie co do tego, że A. Z. (1) był w swoich wyjaśnieniach konsekwentny, negując swoją odpowiedzialność, jednakże trudno o aprobatę stanowiska skarżącego, że wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Prawem oskarżonego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony. Oskarżony walcząc z zarzutem może uciec przed nim nawet w świat fikcji. Tak długo jednak oskarżony może skutecznie w ten sposób realizować swoje uprawnienia procesowe, a sąd zobowiązany jest interpretować wątpliwości na jego korzyść, jak długo oskarżony nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Ł. w sprawie II AKa 230/97 OSA 1999/11-12/89). Tym samym oskarżony miał pełne prawo złożyć wyjaśnienia jakie uznawał z punktu widzenia swojej obrony za słuszne, a rzeczą sądu była ocena ich wiarygodności w oparciu o pozostałe dowody. Analizując wyjaśnienia tego oskarżonego nie sposób jednak nie dostrzec ich znaczącą ewolucję. Dopiero na etapie postępowania sądowego opisał on rzekome negatywne nastawienie P. R. (1) względem niego, które miało być przyczyną bezpodstawnych pomówień (k.350). Wcześniej bowiem przesłuchiwany wskazywał „nigdy nie miałem z nim problemów” (zob. protokół przesłuchania z dnia 28.04.2016 r. k.221) O zażyłej relacji jaka łączyła obu oskarżonych zeznawał również de facto świadek obrony D. C. (k.366v-368). Co prawda twierdził on również, że oskarżeni pokłócili się, ale przyczyną tego była przedmiotowa sprawa. Podnosił okoliczności związane z kradzieżą kątówki, ale nie potrafił jednoznacznie wskazać, kiedy to zajście miało miejsce. (k. 366v – 368). Tym samym wersja o celowym pomówieniu, w związku z uprzednią kradzieżą kątówki przez P. R. (1) i związany z tym faktem konflikt jawi się jako przyjęta nieudolna linia obrony.

Odnosząc się natomiast do kolejnego zarzutu apelacji zauważyć należy, że art. 5 § 1 k.p.k. formułuje ogólną zasadę procesową i aby trafnie podnieść zarzut jej naruszenia skarżący powinien wskazać na obrazę konkretnych przepisów postępowania gwarantujących jej przestrzeganie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2014 r., II KK 191/14, Legalis nr 1034057). Zgodnie ze wskazanym przepisem prawa oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem. Na podstawie treści apelacji zaś nie sposób dociec, jakie to szczególne przepisy zostały złamane przez sąd rejonowy uzasadniający złamanie tej zasady. Na podstawie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie można natomiast zarzucić sądowi, iż jeszcze przed wydaniem wyroku traktował A. Z. (1) jako sprawcę zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów.

Reasumując powyższe za niesłuszny również należało uznać podniesiony w apelacji zarzut obrazy przez sąd pierwszej instancji dyrektywy z art. 7 k.p.k. Do wysunięcia takiego zarzutu niewystarczające jest wszakże to, iż przyjęte przez sąd orzekający założenia dowodowe nie odpowiadają preferencjom apelującego W oparciu o lekturę uzasadnienia zaskarżonego wyroku, można jednoznacznie stwierdzić, że przedmiotem zainteresowania sądu był całokształt okoliczności sprawy bez pominięcia istotnych jego części. Sąd pierwszej instancji przedstawił cały proces myślowy jaki doprowadził go do wniosków w jakim zakresie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych, a w jakim takiego waloru odmówił. Wszystkie okoliczności towarzyszące zdarzeniu zostały przez sąd omówione, a apelujący negując pisemne uzasadnienie nie wskazał jakie istotne okoliczności jego zdaniem sąd pominął.

Odnosząc się końcowo do zarzutu obrońcy oskarżonego tj. błędu w ustaleniach faktycznych jako podstawy odwoławczej stwierdzić należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych

w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz musi wykazywać konkretne uchybienia w zakresie zasad logicznego rozumowania, jakich dopuścił się sąd w ocenie materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24.03.1975r. II KR 355/74 OSNPG 1975/9/84 i z dnia 22.01.1975r. I KR 197/74 OSNKW 1975/5/58, wyroki Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6.02.1992r. II Akc 1/92 OSA 1992/6/41 i z dnia 28.05.1992 r. II Akc 134/92 OSA 1992/11/55, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6.10.2000r. II AKa 138/00 Prok. i Pr. 2002/1/28).

Chybionym jest także zarzut naruszenia art. 410 k.p.k., gdyż nie wykazano, aby wydany w sprawie wyrok został oparty na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, czy też w wyniku nie uwzględnienia przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności, tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego. Oczywistym jest bowiem, iż art. 410 k.p.k. nie należy rozumieć w ten sposób, że absolutnie każdy z przeprowadzonych dowodów powinien stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, nie można zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeśli sąd je rozważył i odrzucił na płaszczyźnie art. 7 k.p.k. jako niewiarygodne (postanowienie SN z dnia 31 marca 2015 r., sygn. IV KK 65/15, LEX nr 1678091).

Sąd podzielił jedynie postawiony z tzw. ostrożności procesowej zarzut niewspółmierności kary, jednakże nie w takim zakresie jak oczekiwał tego obrońca oskarżonego A. Z. (1). W ocenie sądu tzw. „wewnętrzna sprawiedliwość wyroku” obligowała do zróżnicowania kar wymierzonych obu oskarżonym ze względu na dotychczasowy sposób życia obu oskarżonych. A. Z. (1) nie był dotychczas karany, a P. R. (1) dopuścił się kolejny raz czynu niezgodnego z obowiązującymi normami prawnymi (zob. wyrok sadu Rejonowego w Łomży z dnia 16.05.2016 r. w sprawie II K 124/16 k. 238-239). Nie mniej jednak nie można nie dostrzec również faktu, że P. R. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wskazał ich okoliczności, zatem zróżnicowanie to nie mogło być tak znaczące jak żądał obrońca oskarżonego A. Z. (1).

Odnosząc się natomiast do apelacji oskarżyciela publicznego sąd podzielił zarzut w niej zawarty oraz argumentację przytoczoną na jej poparcie. Rację ma skarżący,

że w przedmiotowej sprawie doszło do realizacji przesłanek obligujących sąd do uznania,

że oskarżony P. R. (1) dopuścił się wszystkich zarzucanych mu 5 czynów

w warunkach ciągu przestępstw przewidzianego w art. 91 § 1 k.k.. Wszystkie czyny zostały popełnione w krótkich odstępach czasu tj. w okresie od 4 marca do 19 marca 2017 r., przy wykorzystaniu rodzajowo takiej samej sposobności, przed tym zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregośkolwiek z nich. Jednocześnie w przypadku każdego z czynów zarzucanych P. R. (1) podstawę wymiaru kary stanowił ten sam przepis tj. art. 279 § 1 kk, co zgodnie z treścią art. 91 § 1 kk, obowiązującą od 1 lipca 2015 r. jest wystarczające, do przypisania działania w warunkach ciągu przestępstw. Nie jest już bowiem konieczne, tak jak w poprzednio obowiązującym stanie prawnym, aby kwalifikacja prawna każdego z czynów składających się na ciąg przestępstw była identyczna. Dlatego też, mimo tego, iż czyny zarzucane oskarżonemu w pkt I, III i V zakwalifikowane zostały kumulatywnie z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, nie stanowi to przeszkody do objęcia jednym ciągiem przestępstw ich wraz z czynami z pkt II i IV zakwalifikowanych jedynie z art. 279 § 1 kk. Kumulatywna kwalifikacja przestępstw nie stanowi negatywnej przesłanki ujęcia ich w jeden ciąg, gdyż w obecnym brzmieniu przepis art. 91 § 1 k.k. wymaga jedynie tożsamości podstawy wymiaru kary, o ile przestępstwa mają wspólny mianownik - ten sam przepis, przewidujący karę najsurowszą który stanowi podstawę wymiaru kary za każde z osobna, a pozostałe przepisy zbiegające się z tym uregulowaniem nie zwierają znamion określających odmienną sposobność popełnienia przestępstw. Warunek tożsamości podstawy wymiaru kary jest spełniony gdy każde z przestępstw spiętych klamrą ciągłości ma w podstawie kwalifikacji wykorzystany ten sam przepis, stanowiący podstawę wymiaru kary za każde z nich i jednocześnie obok tego przepisu w podstawie kwalifikacji we wszystkich lub niektórych pojawiają się inne jeszcze przepisy, stanowiące element budowy kumulatywnej kwalifikacji, niestanowiącej jednak podstawy wymiaru kary.

Konstrukcja ciągu przestępstw określona w art. 91§1 k.k. nie zawiera ewentualności jej stosowania, lecz w przypadku zaistnienia przesłanek z tego przepisu wymierzenie jednej kary jest obligatoryjne. Mając na uwadze powyższe sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił pkt IV, V i VI wyroku i uznał oskarżonego P. R. (1) za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt I,II, III, IV i V przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk i za każdy z tych czynów skazał go, zaś na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy w Łomży dokonał zmiany zaskarżonego wyroku, a podstawę decyzji w tej mierze stanowił przepis art. art. 437 § 1 k.p.k. w zw. art. 456 k.p.k.

Wysokość kosztów adwokackich poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego w postępowaniu odwoławczym ustalona została w oparciu o fakturę przedłożoną na rozprawie apelacyjnej (k. 482). Stosownie do unormowania zawartego w § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) stawki minimalne za obronę przed sądem okręgowym jako drugą instancją wynoszą 840 złotych, zatem koszty żądane przez adwokata te nie przekraczają sześciokrotności stawki minimalnej określonej w § 15 ust. 3 i w związku z tym wymieniona w tym zestawieniu kwota stanowiła podstawę zasądzenia kosztów, które poniósł oskarżyciel posiłkowy z tytułu ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.

Sąd okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.k. w zw. z art. 634 k.p.k., zgodnie z zasadą słuszności uwzględniając sytuację materialną skazanych zwolnił ich od ponoszenia opłat i kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.